

17 MILIJONŲ PARDUOTŲ KNYGŲ
NR. 1 TARPTAUTINIS BESTSELERIS

KEPLER

Detektyvo
Jono Linos serija

//

*Jo Nesbo lygio
rašytojas.*

- THE SUNDAY TIMES

Ar įmanoma jį sustabdyti?

VAIKŠČIOJANTIS PER MIEGUS

obuolys.

KEPLER

VAIKŠČIOJANTIS PER MIEGUS

Romanas

Iš švedų kalbos vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

Miegas ir sapnai mus, žmones, visada lydėjo kaip du paslaptingi kompanionai.

Graikų mitologijoje miego dievas Hipnas gyvena tamsioje oloje, aguonų apsuptyje, šalia užmaršties upės. Miegantį Hipną prižiūri jo sūnus Morfėjas – sapnų dievas.

Šiandien mokslininkai išskiria dvi pagrindines miego fazes: lėtąją, arba gilųją, ir greitąją, arba REM (angl. *Rapid Eye Movements*), miegą. Lėtojo miego metu elektros bangos smegenų žievėje labai didelės ir lėtos. Tačiau du ar tris kartus per naktį bangos tampa tokios pat trumpos ir greitos kaip ir pabudusių žmonių. Ši fazė vadinama greitu miegu, jai būdingi greiti akių judesiai.

Terminu parasomnija apibūdinami sutrikimai, kai smegenys iš dalies miega, o iš dalies budi.

Gera žinoma sutrikimas, vadinamas lunatizmu arba somnambulizmu, pasireiškia penkiems procentams vaikų, tačiau suaugusiesiems jis pasitaiko gerokai rečiau.

Kaip ir dauguma parasomnijų, beveik visi lunatizmo atvejai pasireiškia giliojo miego metu ir trunka tik kelias minutes, tačiau yra ir tokių, kurie lunatikuoja REM fazėje. Pastariesiems būtent sapnai suaktyvina fizinius veiksmus, tokius kaip apsirengimas, durų atrakinimas ir išėjimas iš namų.

Prologas

Sidabriškai pilka lietingo dangaus šviesa atspindi neramiose balose, nuo stogo kapsinčiuose lašeliuose ir perpildytame cinkuotame skalbinių kubile.

Mama stovi Lietuje ant žvyrkelio tarp senutėlio surūdijusio automobilio ir malkinės. Jos šviesūs plaukai permirkę, o liemenėlė ir džinsai patamsėję nuo drėgmės.

Lietaus plaunamos žaizdos nesiliauja kraujuoti.

Šį rytą ji susipjaustė visą kūną ir, prieš išeidama basa iš namų, numetė peilį ant koridoriaus grindų. Berniukas žvilgteli į svetainę ir pamato kruviną durų rankeną, išteptus sienų tapetus, peilį ant lentinių grindų ir tuščią brendžio butelį tarp tėvo jūreiviškų batų. Mama visą naktį kalbėjosi su benzino kanistru automobilyje ir kirviu pašiūrėje, šaukė ant jų abiejų, o paskui maldavo dangaus, kad tėtis grįžtų namo.

Berniukas grįžta į savo kambarį ir žiūri į ją pro langą. Lietus greičiau barbena į skardinį stogą ir palangę priešais jį.

Latakas, užsikimšęs senais lapais, persipildęs.

Plastiku aptrauktas plieninis lynas, kuriuo apjuostas berniuko kairysis riešas, tęsiasi palei prie lubų pritvirtintą turėklą. Lynas leidžia jam laisvai judėti savo kambaryje. Jis gali gulėti lovoje, stovėti prie lango, sėdėti ant grindų ir žaisti su savo žaislais.

Jis turi guminį trolį ryškiai geltonais plaukais, smailėjančiais kaip liepsnos, lanksčią rožinę panterą ir amerikietišką policijos automobilį, kuris pirmą savaitę galėjo mirksėti mėlynai.

Pririštas lynu jis gali išeiti į koridorių ir tualetą, bet ne prie lauko durų. Ištiesęs ranką ir įtempęs lyną taip, kad šis ima rėžti riešą ir veržti pažastį, jis gali matyti virtuvę su išdaužytomis grindimis.

Jo motina paima iš pašiūrės kirvį, grįžta į lietu ir pakėlusį jį prie galvos atsistoja šalia krūvos automobilių padangų ir surūdijusių variklių.

Didelė neoninė iškaba apie traktorių aptarnavimą jai už nugaros apšviečia lietaus lašus. Ji pakelia smakrą, lėtai apsisuka, parodo į jį už lango ir dideliais žingsniais žengia sienos link.

Ivadas

Milžiniškas kosminis laivas *Razor Crest* nejudėdamas kybo tamsoje ir tyloje. Motina šypsosi žiūrėdama į sūnų. Jo veidas blyškus mėnulio šviesoje, krintančioje pro uždarytą langą. Tarp antakių matyti nedidelė raukšlėlė.

Pilvas ir krūtinė išduoda tolygų kvėpavimą.

Po vonios, vakarinio sumuštinio ir dantų valymo ji davė jam penkiolika miligramų fenotiazino ir dabar jis ramiai miega.

Ji vis dar jaučia nerimą dėl to, kad Robertas atėjo tada, kai berniukas buvo prabudęs, nes ji turėjo meluoti sūnui, kad tai kurjeris, pristatantis biuro popieriaus siuntinį.

Fotoaparato objektyvas nukreiptas į jo miegantį kūną.

Ji atsargiai atsistoja, bet miegamajame šiek tiek sujuda oras, o didelis pilkas *Lego* erdvėlaivis ima siūbuoti ant nailoninių lynų.

Kaip įmanydama tyliau ji išslenka į koridorių, stumteli duris ir spynoje pradeda sukti raktą, kai viduje kažkas trinkteli į grindis.

Sulaikiusi kvėpavimą ji klausosi už durų. Jis miega.

Iš miegamojo sklinda silpna muzika, nors ji liepė Robertui sėdėti tyliai. Ji užrakina, pasitaiso suknelę, žengia koridoriais, praeina pro duris su stiklu ir laiptus į apatinį aukštą.

Robertas sėdi tamsoje ant fotelio su telefonu rankoje ir šnabžda jai atsiprašymus. Kai judviejų žvilgsniai susitinka, ji negali susilaikyti nenusišypsojusi. Trumpais garbanotais plaukais, su sidabrine moneta ant kaklo ir nuoga krūtine Robertas atrodo kaip jaunasis Romos imperatorius.

– Jis užmigo, – sako ji.

– Gerai, ko laukiame? – šypsosi jis.

– Jei klausai manęs, tikrai tavęs, – atsako ji.

– Aš čia, aš atėjau, – ištaria jis ir atsistoja.

„Atėjai, pamatei, nugalėjai“, – pagalvoja ji, prieina prie lango, atitraukia užuolaidas ir pajunta, kaip krūtinę staiga užplūsta nerimas. Virš medžių viršūnių kabo didžiulė

mėnulio pilnatis, kauburiuota ir sidabriškai pilka. Įvažioje prie namo, po klevu stovi surūdijęs Roberto automobilis.

– Ar jis kada nors grįžo namo anksčiau? – klausia Robertas.

– Aš vis nerimauju, – sako ji žvelgdama į jį.

– Nagi, pavogiau butelį putojančio...

– Palauk, – pertraukia ji ir ranka prisidengia burną.

– Kas? – klausia jis.

– Ne, tiesiog prisiminiau, kad netyčia du kartus pasukau raktelį.

– Na ir kas?

– Nieko tokio, tai tik dėl *manęs*, žinai, rutina, noriu, kad prirėikus galėčiau greitai pas jį patekti, – sako ji ir išeina iš miegamojo.

Koridoriuje tamsu ir vėsu.

Ant grindų prie sienos guli dulkių siurblys aplink korpusą apvyniotu laidu.

Kai ji sustoja prie sūnaus durų, negali susilaikyti neatsigrėžusi per petį. Robertas stovi vos peržengęs slenkstį ir rodo butelį putojančio rožinio, kurį rado apačioje, virtuvėje. Visada toks nekantrus. Ji nusišypso, kilsteli jam nykštį aukštyrą ir pasuka raktą spygoje prieš laikrodžio rodyklę.

Mechanizmas spragteli.

Ji ketina priglausti ausį prie durų, bet iš miegamojo pasigirdus prislopintam pokštelėjimui persigalvoja.

Robertas laukia mėnesienoje su dviem pripildytomis taurėmis. Kai ji grįžta, paduoda vieną ir giliai pažvelgia į akis. Jiedu susidaužia, pasibučiuoja ir ima gurkšnoti. Jų šešėliai vaiduokliška šmėžuoja ant seno Komunijos varpo, kabančio ant sienos virš dvigulės lovos.

– Gerai, – sako ji ir atsisėda ant lovos krašto.

Monitoriaus ekrane matyti ramus berniuko veidas ir tolygus jo kvėpavimas po šviesiai mėlyna antklode. Kai jis miegodamas perbraukia ranka per paklodę, per garsiakalbį pasigirsta šnarėjimas.

Robertas ištuština stiklinę, palieka ją ant komodos šalia butelio, prieina prie jos, pasilenkia ir švelniai pabučiuoja į lūpas.

Ji atsargiai pastato stiklinę ant naktinio stalelio, susideda rankas ant klubų ir pažvelgia į jo įdėmias akis.

– Apie ką galvoji? – klausia ji, negalėdama nuslėpti šypsenos.

– O tu?

Ji pažvelgia žemyn į jo aptemptus džinsus, kelis kartus švelniai pabučiuoja klešnę, kol jis sustingsta, o išsitempęs audinys atidengia užtrauktuką.

– Nagi, – šypsosi ji.

Ji atsigula į lovą, nustumia pagalvę, įsitaiso ant nugaros ir žiūri į monitorių. Jos sūnaus veidas vėsioje mėnulio pilnatis šviesoje atrodo kaip švininis kiaušinis. Robertas atsisega džinsus ir išlipdamas iš jų susvyruoja. Įlipa į lovą, pabučiuoja ją į *mons veneris* ir pro drabužius įkvepia šilto jos kvapo.

Jis pakiša rankas jai po suknele, nusmaukia kelnaites ir praskleidžia šlaunis. Jos pilvas virpčioja.

– Ateik, – sušnabžda ji, žvelgdama į tamsias duris.

Jis apsikabina ją ir šypsodamasis pabučiuoja į lūpas. Kai lėtai į ją įeina, ji tyli užgniauzusi kvapą. Ji pražergia šlaunis ir akimirką visiškai jį apkabina.

Jos speneliai įsiremia į lygų liemenėlės vidinį paviršių.

Jis atsitraukia ir pradeda vis intensyviau ritmingai judėti. Lova ima stuksėti į sieną ir staiga į taktą ima skambčioti Komunijos varpas.

Ji įsivaizduoja vienišą berniuką, einantį pušynu su ant virvelės prikabintu varpeliu ant kaklo.

Ji pažvelgia į monitorių, nuveja mintis, užsimerkia ir vėl atranda malonumą. Jos krūtys siūbuoja nuo judesių, ji įtempia šlaunis ir dubens dugną, įsikimba į jo linguojančią nugarą, priartėja, kelias sekundes dūsaudama atsipalaiduoja, įtempia raumenis ir patiria ilgą orgazmą.

Stengiasi dejuoti tyliai, lenkia kojų pirštus, galvos oda prakaituoja, o toluomoje girdisi, kaip gatvėje sustoja automobilis.

Robertas intensyviai kvėpuoja, smarkiau įstumia ir ejakuliuodamas slopia iškvėpią, tada dūsaudamas guli virš jos. Iš jos išteka žemyn tarp sėdmenų.

Jūdviejų širdys greitai tuksi. Ji galvoja, kad šie dūžiai – tai atgalinis skaičiavimas.

Jiedu guli apsikabinę vienas kitą. Ji mano, kad abu baigs gerti vyną, sėdės lovoje ir kalbės apie bendrą ateitį. Tamsoje ją pažadina stiprus trenksmas.

Miegamojo langas plačiai atvertas.

Nuo smūgio nukritusi stogo čerpė sudūžta ant vejų, o tada pasigirsta baisus riksmas.

Lapkričio dangus virš Varbergo miesto centro tamsus kaip ketaus luitas. Jau beveik trečia nakties, gatvės tuščios.

Pro užkaltus grožio salono langus lėtai rieda policijos automobilis.

Kolegos Džonas Jakobsonas ir Einaras Boforsas ramiai sėdi vienas šalia kito. Jiedu nebesikalba beveik metus.

Abu tyli, nebent būtina ką nors aptarti.

Ant grindų Einarui prie kojų guli maišelis su greitojo maisto likučiais, o kabinoje tvyro troškinio ir atšalusio kepimo aliejaus kvapas.

Džonas barbena į vairą ir, kaip paprastai, žvelgdamas pro priekinį stiklą galvoja apie pražilusį vyresnįjį brolių.

Apdulkėję langai su reklaminiais užrašais atspindi šviesą nuo įėjimo į metro. Tarp betoninių pasažo stulpų susikaupusios šiukšlės, seni lapai ir stiklų duženos.

Prie *StadsMision* parduotuvės guli aerozolio balionėliai, plastikiniai maišeliai ir suplotos kartoninės dėžės. Du policininkai, paskendę savo mintyse, pravažiuoja automobilių stovėjimo aikštelę ir ties Etiopijos bažnyčia pasuka į dešinę.

Pradedą snigti didžiulėmis sniegėmis ir gatvės žibintų šviesoje visas rajonas staiga atrodo kaip iš pasakos.

Džonui tai tarsi nemalonus sugrįžimas į vaikystę. Balzgana Polmano stoties ekrano šviesa apšviečia jo stipriai suspaustą ranką. Einaras pakelia *snuso* dėžutę kaip tik tuo metu, kai pasigirsta regioninio valdymo centro pranešimas apie įvykį Bredengo kempinge.

Einaras atsiliepia į pranešimą, o Džonas pasuka į prekybos centro galą, apvažiuoja žalius rūšiavimo kontenerius ir grįžta į kelią.

– Pasak operatoriaus, kempingas žiemai uždarytas, o savininkas Floridoje. Tačiau stebėjimo kameros sujungtos su jo telefonu ir jis mato, kad viename iš jo kemperių šiuo metu dega šviesa.

Policijos automobilis be sirenų ir įspėjamųjų švyturių padidintu greičiu važiuoja tuščiu keliu pro daugiaaukščių pastatų eilę ir senąją katilinę.

Valytuvai nubraukia snaiges nuo priekinio stiklo.

Jiedu nekalba, bet abu mano, kad įsibrovėlis greičiausiai šiąnakt bando nesusalti: benamis, neturintis dokumentų, narkomanas ar psichikos liga sergantis asmuo.

Tai įprasta.

Jie pravažiuoja *Scandic* viešbutį ir pasuka į Skarholmsvegeną. Beveik prieš penkerius metus Džonui pavyko atrakinti vyresniojo brolio kambario duris. Lukas gulėjo ant grindų šalia savo lovos pamėlusiomis lūpomis. Ant jo rankos kabojo pageltęs guminis raištis, o prie *Nirvana* marškinėlių buvo prilipęs vatos diskelis su kraujo dėme.

Džonas niekada nepamirš tų plačiai atmerktų akių vyzdžių. Jie buvo neįtikėtina maži, tarsi nupiešti adatos galiuku.

Nuo tada, kai pradėjo dirbti tarnyboje, Džonas visada su savimi nešiojasi tris priešnuodžio naloksono pakuotes, nors tai nėra jo įrangos dalis. Jis apie tai nekalba, bet šiuo nosies purškalu iki šiol išgelbėjo aštuonių žmonių gyvybes.

Jie važiuoja pro tamsią futbolo aikštę, pro pramoninę zoną į Setraskogeno gamtos rezervatą.

Kai sustoja prie plieninių stovyklavietės vartų, nuo atsiliepimo į pranešimą yra praėjusios aštuonios minutės.

Parduotuvė, biuras ir tailandietiškas restoranas šiuo metų laiku nedirba. Snaigės tyliai sklendo ore ir leidžiasi ant asfalto priešais juos.

Džonas su Einaru tyliai palieka automobilį ir perlipa vartus. Pažvelgę į žemėlapij jie susiranda kemperių stovėjimo aikštelę ir pradeda eiti.

Didelė stovyklavietė keistai apleista, be automobilių, palapinių ir žmonių.

Jie kerta pageltusios žolės plotą su kelio tinkleliu ir patraukia link kemperių stovėjimo aikštelės.

Dešinėje – kalvos su plikais lapuočiais. Snaigės leidžiasi tarp juodų, išsikerojusių šakų.

Prieš pasukdami tarp kemperių jie praeina pro nedidelę žaidimų aikštelę ir tualetus. Akustika pasikeičia ir jų žingsniai, atsimušę į sienas, įkylia aidi.

Langai tamsūs, ant aukštų televizijos antenų kabo margaspalviai plakatai, o nedidelės terasos tuščios.

Džonas galvoja, kad pastaraisiais metais bijojo brolio, nes Lukas kartais būdavo piktas, neatsargus, kaip tą kartą, kai Džonas paprašė jo grąžinti pasiskolintus pinigus.

Iš tolo jie mato šviesą, sklindančią iš vieno iš tolimiausių kemperių. Priartėję supranta, kad šviesą skleidžia lempa iš už vieno lango užuolaidų.

Džonas sustoja, įkvepia pilnus plaučius vėsaus oro, išsitraukia tarnybinį ginklą, užlipa metaliniais laipteliais, garsiai pasibeldžia ir atidaro duris.

– Policija, mes įeiname, – sušunka jis, bet ne itin griežtai.

Jis įžengia į kemperio tamsą ir ant plastikinėmis lentelėmis išklotų grindų pamato į abi puses vedančius tamsius pėdsakus. Jis pažvelgia į dešinę koridoriuje, pro dvi uždarytas duris ir ankštą vonios kambarį.

Visur tylu ir ramu.

Nukreipęs pistoletą į grindis jis eina apšviestos patalpos link. Su kiekvienu jo žingsniu girgžda sienos ir lubos.

Jis mato tik virtuvės stalą su keturiomis kėdėmis.

Lempa silpnai apšviečia subraižytus baldų paviršius.

Jis staiga sustoja, kai iš kažkurio kampo tyliai prabyla moteris:

– Atsiliepk, erzile, atsiliepk, – žaismingai sako ji. – Atsiliepk, erzile...

– Policija, įeinu, – sušunka Džonas, jausdamas, kaip nuo adrenalino ant rankų šiaušiasi plaukai.

– Erzile, atsiliepk... atsiliepk, erzile, atsiliepk... Atsiliepk...

Moteris staiga nutyla, o Džonas, iškėlęs ginklą, žengia į priekį.

Sustingusiame ore tvyro metalo kvapas, primenantis drėgną šlifavimo akmenį. Jis jaučia, kaip sudreba grindys, kai Einaras sunkiais žingsniais įlipa į kemperį. Džonas sustoja, nedrąsiai įkvepia pro nosį, įsiklauso, o tada žengia žingsnį į virtuvę, nuleidžia pistoletą prie šono ir prisimerkia.

Ant nerūdijančio plieno plautuvės guli visa žmogaus koja sugipsuotu keliu ir juoda vyriška kojine ant pėdos. Raumenys ir sausgyslės nukirstos tuzinu neatsargių kirvio smūgių.

Sąnario galvutė, ištrūkusi iš klubo duobutės, baltuoja tamsiai raudoname audinyje.

– Kas, po velnių...

Sienos, lubos ir grindys aptaškytos krauju. Ant kavos staliuko tarp dviejų plastikinių gėlių vazonų guli dalis galvos. Nors trūksta apatinio žandikaulio, Džonas mato, kad auka yra vyras juodais, pražilusiais plaukais.

Kraujas nuo stalo laša į didelę balą ant grindų.

Ant sofos gulintis telefonas įsižiebia, ekrane pasirodo vardas „Ana“ ir vėl pasigirsta skambučio melodija: „Atsiliepk, erzile, atsiliepk... Atsiliepk, erzile...“

Kitoje kemperio dalyje Einaras tuo metu atidaro miegamojo duris ir pasišviečia žibintuvėliu. Ant dvigulės lovos guli liemuo be kojų ir rankų. Išpjauti paviršiai nelygūs ir purvini, su blyškiomis kremzlėmis ir kaulų atplaišomis. Jis žvelgia į plaukuotą

išdarkyto žmogaus pilvą, susitraukusį penį, raumeningą, tatuiruotą krūtinę, kaklą ir apatinę galvos dalį.

Čiužinys permirkęs krauju, o visas kūnas švyti tamsoje.

Einaras jaučia, kaip jo rankoje dreba ginklas, tarsi būtų įjungtas. Vaizdiniai tokie pribloškiantys, kad jis sustingsta.

Jis prispaudžia žibintuvėlį po pažastimi ir ranka prisidengia burną. Kai kečupo kvapas nuo pirštų susimaišo su šviežio kraujo kvapu, jam susuka skrandį.

Išgirdęs kolegos žingsnius Džonas atsigręžia į koridorių ir pamato iš miegamojo išeinantį Einarą. Šis numeta žibintuvėlį ant grindų, pamaigo RAKEL įrenginį, išeina iš kamperio ir vemia.

Džonas žengia atgal, bet staiga sustoja, įsiklauso ir sudreba. Už sienos pasigirsta keistai ramus ir kartu mechaniškas juokas.

Galbūt tai sklinda iš lauko, pagalvoja Džonas, kai juokas tampa vos girdimas, o paskui visiškai nutyla.

Besidaužančia širdimi jis prieina prie paskutinių uždarytų durų. Staiga iracionaliai pagalvoja, kad ten stovi jo brolis Lukas pamėlusiomis lūpomis, mažyčiais vyzdžiais ir su kruvina mačete ant peties.

Prie kamperio girdėti, kaip Einaras susijaudinęs padrikai kalbasi su regioniniu valdymo centru.

Džonas nuspaudžia rankeną, atidaro duris ir nukreipia pistoletą į tamsą.

Ant sienos po langu su užtrauktomis žaliuzėmis stovi radiatorius su ištrauktu laidu. Ant balto metalinio priekinio skydelio matyti kraujo purslų.

Darantis durims vyriai šiek tiek sugirgžda. Džonas ištiesia ranką, iki galo atidaro duris ir įeina į vidų.

Ant grindų šalia dviaukštės lovos ant šono guli vaikas, po galva pasidėjęs nupjautą ranką.

Jo veidas išblyškęs, o akys užmerktos. Jis avi sportbačius, vilki džinsus ir samanų žalumo džemperį. Džonas prieina prie jo patikrinti pulso.

Ant apatinio gulto čiužinio guli kirvis. Einaras lauke kažką šaukia.

Kai Džonas ištiesia ranką, nuo jo svorio sugirgžda grindys.

Staiga vaikas užsimerkęs nusijuokia. Jo kruviname veide sublizga dantys.

Džonas suklumpa atbulas, čiumpa ginklą, paslysta kraujo baloje, atsitrenkia nugara į sieną ir iššauna į grindis.

Vaikinas sumirksi, atsisėda, prisimerkia ir nesupratingai pažvelgia į Džoną. Tada kruvina ranka pasitaiso plaukus ir nusišluosto burną.

– Kur aš esu? Kas atsitiko? – išsigandęs paklausia jis.

Bernardas Sandas vilkėdamas bordo spalvos chalata didelėje virtuvėje ruošia gausius pusryčius. Ant didelės ugnies kepdamas du kepsnius jis švilpauja. Jau ketvirtis septintos, o jo žili plaukai susivėlę po nakties miego. Prieš tapdamas rašytoju jis buvo Stokholmo universiteto idėjų istorijos profesorius. Bernardas rašo romantinius romanus, tarptautinį pripažinimą pelnę romanais apie brolius Devilus.

Išleidęs šešias knygas norėtų išbandyti ką nors naujo.

Jis nenuobodžiauja, bet ima nerimauti, kad rašytojo darbas jam tapo pernelyg patogus.

Šiuo metu Bernardas rašo septintąją knygą ir kiekvieną sekmadienį vakariniame laikraštyje *Expressen* rengia santykių skiltį, kurioje atsakinėja į skaitytojų klausimus.

Knygų serija jam pelninga, tačiau šalia rašymo jis turi ir daug darbo.

Vakar jis peržiūrėjo skaitmenines sutartis su Nyderlandų ir Lenkijos leidėjais dėl dviejų naujų knygų. Valandą bendravo su japonų vertėja, išsiuntė tris interviu elektroniniu paštu, į kuriuos negalėjo atvykti, ir ilgą eilę prašymų per savo agentą dėl autoriaus vizitų ir filmuotų sveikinių.

Bernardui penkiasdešimt dveji, iš ankstesnės santuokos turi septyniolikmetį sūnų Hugą ir jau aštuonerius metus gyvena su Agneta.

Jis lieknas ir gana aukštas, blyškiu veidu, ryškiai mėlynomis akimis ir tankiais antakiais, kuriuos tenka kas savaitę pakirpti.

Keptuvė šnypščia ir rūksta, o keli įkaitusio sviesto lašeliai užtykšta jam ant rankos.

Bernardas į dvi lėkštes įdeda traškių žalių krevečių ir grietinės, suplaktos su tarkuota citrinos žievele, šviežiais krapais ir pipirais.

Tamsus žiemos rytas.

Tamsiuose languose tarsi apšviestoje teatro scenoje atspindi visa patalpa.

Įžengusi į virtuvę Agneta paskleidžia lengvą kvėpalų aromatą. Nubėgusi aštuonis kilometrus ji nusiprausė, apsivilko džinsus ir megztinį.

– Po šešiolikos minučių turiu būti automobilyje, – sako ji.

Agnetos veidas vis dar įsilęs, oda spindi kaip bronzos, o susivėlusiuose juoduose plaukuose žiba maži vandens karoliukai.

– Nauji lūpų dažai, – sako Bernardas.

– Esi pastabus.

– Labai gražu.

– Ačiū, bet jei manai, kad to užtenka, kad pulčiau tau ant kaklo ir bučiuočiau, tada...

– Padaryk tai, – sako jis.

– Taip manai? – ji nusišypso ir surimtėja. – Dieve... Aš tokia naivi, man taip lengva tau atleisti...

– Atleisk.

– Nes mano širdis... mano, deja, gana kvaila širdis myli tave, – sako ji ir atsisėda prie stalo.

– Aš tave myliu.

Ji atsідūsta ir suraukusi antakius pažvelgia į jį.

– Taip, manau, kad tu tikrai taip galvoji... Bet rašytojas turėtų suprasti, kad neužtenka pasakyti, jog žmogų myli, reikia tai parodyti.

– Sutinku, – atsako jis.

Agnetai Gran trisdešimt septyneri, ji dirba laisvai samdoma pramogų žurnaliste ir rašo šokio apžvalgas laikraščiui *Svenska Dagbladet*, rengia reportažus vietos naujienų agentūrai *Better Neighbourhood* ir populiariai tinklalaidei atlieka tyrimus apie tikrus nusikaltimus.

Ji jau per daug kartų klausė prodiuserio, ar negalėtų dirbti tikroje laidoje, rengti reportažus, sėdėti prie vieno iš studijos mikrofonų ir aptarinėti naujas teorijas bei policijos tyrimų klaidas.

Ji žino, kad galėtų būti puiki, bet kol kas sulaukia tik draugiškos nuostabos ir tuščių žodžių apie tai, kad prireikus jie ją pakvies.

Agneta susipažino su Bernardu, kai ėmė iš jo interviu apie pirmosios knygos apie brolius Devilus ekranizaciją. Jis buvo labai užsiėmęs, jai buvo skyręs tik trisdešimt minučių, bet to pakako, kad jiedu įsimylėtų.

Bernardo ranka ima drebėti, jis kelias sekundes palaukia, kol nurims, ir tik tada įdeda didelį šaukštą ikrų, supjaustytų laiškinių česnakų ir patiekia užkandį prie šampano, nors žino, kad Agneta taurės nelies.

– Vakar mudviem labai reikėjo pasikalbėti, bet tu užmigai, – tyliai ištaria ji ir paima stalo įrankius.

– Kartais užmiegu, bet niekada nepavargstu, – atsako jis ir atsisėda priešais ją. – Venera, mūsų karalienė, naktimis mane nepakeliamai kankina, o Kupidonas nė akimirkai nepalieka manęs ramybėje.

Ji giliai atsідūsta ir pradeda valgyti.

– Paaukočiau pusę savo užpakalio, kad būčiau tai parašęs, – atsako jis, gerdamas jos šampaną.

– Esi neįtikėtinas rašytojas.

– Kartais.

Agneta nusišluosto burną į lininę servetėlę ir peržiūri susirašinėjamą telefonu, o Bernardas atneša dvi lėkštes jautienos su kapareliais ir Dižono garstyčiomis.

– Bernardai, tikrai, tai labai gražu, – sako ji, bandydama pažvelgti jam į akis. – Mėgstu kepsnius, bet nenoriu daug valgyti, noriu, kad pasikalbėtum su Hugu, kaip žadėjai.

– Vakar nepavyko, – sako jis, pilstydamas čekišką alų į du nedidelius bokalus.

– Vakar, užvakar, užužvakar, kiekvieną dieną...

– Taip, – sušnabžda jis.

– Ką pasakytum, jei tau skaudėtų širdį? – klausia ji.

– Pasiimk šautuvą ir išsižiok.

– Tikrai.

Jis atsidūsta ir atsisėda.

– Bernardai, neužtenka Agnetai paruošti prabangius pusryčius, – atsako jis.

– Ne tik.

– Nemanau, kad ji prašo manęs pasikeisti per vieną naktį, bet prieš priimdama rožes ir šampaną ji turi pajusti, kad žengiau pirmą žingsnį teisinga linkme.

– Nes tai tavo būdas pabėgti, – paaiškina ji. – Nors Agneta bus laiminga, jei gaus gėlių.

– Ji turi suprasti, kad tavo meilės žodžiai tikrai iš meilės, kad esi ištikimas ir užstoji ją, kai sūnus elgiasi blogai... kad ji jaustųsi visateisiu šeimos nariu, – rimtai sako jis.

Agneta įsisega auskarus ir galvoja apie vakarykštę vakarienę, apie Bernardo sūnų Hugą, pasilenkusį virš lėkštės, kaire ranka prilaikantį išsidraikiusius plaukus ir keliantį šakutę prie burnos.

– Žinai, aš bent jau kreipiausi dėl darbo žurnale *KULT*, – pasakė Hugas, kramtydamas pravira burna. – Rytoj per pietus važiuoju į Upsalą susitikti su redaktorais.

– Bravo, tai atvers duris, – pasakė Bernardas.

– Nežinau, man atrodo, kad sėdėti ir kalbėti tas banalybes ir...

– Tiesiog būk savimi, – pertraukė jį Agneta. – Juk žinai, tu myli knygas, parodyk jiems tai, kiek jiems reikia žinoti.

– Vis tiek negausiu darbo, – atsiduso jis, žiūrėdamas į savo telefoną.

– Daryk, ką gali, – tarė Bernardas.

– Juk piniginė iš karto nepapildnės... Net nežinau, ar sugebėsiu ten patekti, – sumurmėjo jis.

– Tau pavyks, jei šįvakar per ilgai neužsibūsi, – pasakė Agneta.

– Tu nesi mano mama, – nutraukė jis.

– Ne, bet...

– Manai, kad esi, bet taip nėra.

– Bet tau nereikia to nuolat kartoti, – pasakė ji.
– Ar kas nors pasikeistų, jei liaučiausi? – paklausė jis, sutikęs jos žvilgsnį.
– Aš nesu tavo mama, bet čia gyvenu ir tu man rūpi, – atsakė ji, negalėdama sustabdyti akyse besikaupiančių ašarų.

– Ar tikrai? Ašaros? Nes tėtis tavęs gailėsis? Nes...

Hugą sustabdė telefono skambutis. Jis pažvelgė į ekraną ir palikęs lėkštę nuėjo nuo stalo. Bernardas sėdėjo nuleidęs galvą, vengdamas Agnetos žvilgsnio. Hugas nužingsniavo koridoriaus link, atsidarė lauko durys ir pasigirdo moters balsas.

– Atėjo Milfen, – tyliai pasakė Agneta.

Hugas palaiko santykius su dvigubai vyresne moterimi Olga. Agneta mano, kad ji graži, beveik stulbinamai, bet kartu juntamas po jos paviršiumi slepiamas šiurkštumas. Tarsi Olga blizgiu makiažu ir jaunatviškais drabužiais bandytų nuslėpti tai, kas yra iš tiesų.

Neįžengusi į virtuvę pasisveikinti Olga nusekė paskui Hugą tiesiai į jo kambarį. Jiedu užsirakino ir garsiai įjungė muziką.

Agneta nežino, ar Olga liko nakvoti, nes išgėrė tablečių migdomųjų ir užmigo.

Dabar bent jau ramu ir Hugas nepabus iki pietų, jei niekas jo nepažadins. Bernardas visą rytą buvo kupinas savo keistos energijos, šokinėjo po miegamąjį, sulankstė antklodę ir švelniai pabučiavo kiekvieną jos pirštelį, nuskubėjęs į virtuvę paruošė pusryčius, o ji skubėjo į darbą, nors dar buvo tamsu.

– Ar neketini paragauti kepsnio? – įkalbinėja jis.

– Jei rimtai, man vis dar per liūdna valgyti, – sako Agneta, nunešdama lėkštę prie plautuvės.

Nuėjusi į prieškambarį ji apsivelka palatą ir pradeda segtis, o Bernardas ateina nešinas nedideliu pyragaičiu lėkštėje ir puodeliu stiprios kavos.

Jai aunantis batus jis bando ją pamaitinti ir ji negali nesišypsoti. Jis palydi ją iki automobilio vilkėdamas chalatu ir avėdamas šlepetėmis. Šaltoka, naktį iškritęs sniegas išsilaikys iki pusės aštuonių, kol patekės saulė.

– Nekartočiau to, jei jausčiau, kad girdi... bet ar gali Hugui paaiškinti, kad nesi-stengiu būti jo mama, – sako ji, paimdama kavos puodelį. – Aš tiesiog noriu gerų santykių su juo ir man reikia, kad su manimi elgtųsi kaip su šeimos nare.

– Tu teisi, sutinku.

– Bet tu nieko nedarai, – sako ji ir išgėrusi kavą atiduoda puodelį.

– Aš stengiuosi, bet nemanau, kad tikrai suprantu, ko iš manęs nori, jam septynio-lika metų...

– Dieve, – sako ji giliai įkvėpdama. – Tikiuosi, bent jau supranti, kad tai neveikia... daugiausia dėl to, kad nesi lojalus.

Skaitykite likusius
332 iš **352** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kai jis panyra į sapną, prasideda kruvinas košmaras...

Vidury nakties sulaukiama pagalbos skambučio, kuriuo pranešama apie įsilaužimą į žiemos sezonui uždarytą Bredengo kempingą netoli Stokholmo.

Į iškviemtą atsiliepia arčiausiai patruliuojantis policijos automobilis. Kempingo teritorija skendi tamsoje, tačiau viename iš atokiausiai stovinčių namelių dega šviesa. Kai pareigūnai atidaro duris, prieš juos atsiveria siaubingas vaizdas – grindys, sienos ir baldai – viskas aptaškyta krauju. Auka buvo žiauriai sukapota kirviu.

Kitame namelio kambaryje ant grindų miega jaunuolis, vietoj pagalvės pasidėjęs nukirstą ranką. Jis sulaukomas ir nuvežamas į Kronobergo areštinę. Policija nustato, kad sulaikytasis – septyniolikmetis Hugo Sandas, garsaus rašytojo sūnus.

Paažiškėja, kad Hugo serga reta somnambulizmo forma, kurią sukelia košmarai. Jis gali būti arba nusikaltėlis, arba liudininkas, tačiau jaunuolis tvirtina, kad tos nakties įvykių visai neprisimena.

Jonas Lina, kuriam paskiriama ištirti šią bylą, susisiečia su savo senu draugu Eriku Marija Barku, kad šis pasitelktų hipnozę ir padėtų išsiaiškinti, kas nutiko tą kraupią naktį. Taip prasideda sudėtinga žvėriškai pavojingo serijinio žudiko medžioklė.

Miniatura: Eva Marie Rudenanti

Tarptautinės sensacijos, tapusios bestseleriu kiekvienoje iš 50 šalių, kurioje buvo išleista, autoriaus Larso Keplerio paieškos taip pat primena detektyvą. Kai net du garsūs švedų rašytojai oficialiai atsisakė *Hipnotizuotojo* autorystės, vieno dienraščio žurnalistai atkapstė, jog po Larso Keplerio slapyvardžiu slepiasi Alexanderis ir Alexandra Ahndorlai, švedų rašytojų pora. Priremti prie sienos ir apakinti blyksčių, jie pareiškė: „Parašyti knygą – ne nusikaltimas.“ Taip gimė garsiausia šiuolaikinė Švedijos detektyvų žvaigždė, pardavimais lenkianti visus kitus detektyvų autorius, o kritikų lyginama su Jo Nesbø ir Stiegu Larssonu.

SURINKITE VISĄ DETEKTYVŲ KOLEKCIJĄ!

DEŠIMTASIS DETEKTYVO JONO LINOS
SERIJOS ROMANAS

Kiekvieno nupirkto
knygos = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ANNO 2004

ISBN 978-609-484-751-6

Grožinė literatūra > Detektyvas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS